liñnas arwas neid nisugguseks, kui peält näitaksid ollewad, õiglassed, au-wäärt ja jummalakartlikkud hinged. Ommas wäljaspiddises ellus nemmad ei annud eddespiddi ei ühhegi asja sees ühtegi pahhandust, waid ollid enneminne mitmel wisil teiste heaks õppetusseks. Ellasid rahholiste liggi kolmkümmend terwed aastad, häil ja kurjal päiwil, tõ waewa ja puhhamisse wahhel, ennamiste ühhemelelisel kombel, ja arwaste agga monne sanna waidlemisses, nenda kui kül ka wagga abbiello rahwal juhtub. Kui ollid kauni rikkusse peäle sanud, panni mees omma ammeti seisma, ja ei mõtlend muud, kui tahtis omma hõlpo neil päiwil, mis neil siin Ma peäl weel järrel, puhkamisse ja rahho sees maitsta. Agga kas se luggu ka sessammal wisil üllewelt neile olli seätud, sedda sate teie, armsad luggejad, peagi siit kuulda.

Nenda kui ehk teäte, on ennamiste iggas liñnas surnutte haua kaewamisse tarwis üks issemees selle ammeti peäl. Sel wisil se olli ka seäl Saksama liñnas, kus need seppa pari-rahwas ellasid. Surnutte hauda kaewaja-mees olli sel kohhal jubba üks wiiskümmend aastat ommas ammetis olnud. Täieste kolmkümmend aastat pärrast sedda aega, mil se hirmus põrgo tõ seäl seppa maias olli sündinud, walmistas hauda kaewaja ühhe surnule temma wimist puhkamisse kohta kirriko aia peäl. Et kirriko aeb

ennamiste täis, piddi üllewelt otsast, kus surnutte ihhud jubba mullaks lainud, jälle hakkatama. Mees olli selle kohha peäle juhtund, kus temma wanna sõbber, se willets sep, kolmekümne aasta ees olli maetud sanud. Monned kondid ja pea-laggi said seält hauast wäljakaewatud. Mees panni immeks, et pealaggi hakkas likuma. Wõttis kätte, sedda läbbi katsuda, ja wata, üks kärnane-kon olli senna sisse lainud senni kui mees omma tõ kallal olli olnud. Agga mis tulline wärristus kippus mehhe peäle siis kui näggi sedda raud-waija, mis pea-laest olli läbbi aetud. „Siin on Jummala sõrm", räkis hauda-kaewaja isseenneses, „siit saab üks werrine kurjus walgusse ette". — Panni omma mantli alla pea-lagge, ja tõttis otsekohhe kirriko-õppetaja jure, et saaks selle jonega sedda hirmust asja selle wanna, au-wäärt kirriko-teenrile teäda anda ja ettenäidata. Teine wõttis pea-lagge kätte, watis tük aega peäle, ja hirmo pärast ei lausund esstotsa sannagi, waid tõstis agga silmad taewa pole üles ja õhkas süggawaste. Küssis wimaks hauda kaewaja käest, kas peaks ka mälletama, kes seäl haua kohhal olli maetud sanud? „Eks ei peaks mälletama", ütles teine. „Kolmekümne aasto eest sai minno armsa sõbra, liñna seppa pusärki senna hauda pandud. Se olli sesamma, kelle lesk-naene aasta pärrast mehhele läks sellega, kes seppa ammeti abbimees olli olnud, ja mollemad ella-

Eesti-ma rahwa Kalender 1848, lk. 31